

[Statsministeren]

økonomiske situation og den samlede økonomiske politik. Der er flere hensyn, man skal måske endda sige: mange hensyn, som det er uundgåeligt at tage med ind i vurderingen. Regeringen vil fortsat arbejde for en økonomisk politik, hvorved vi kan løse vore problemer eller i det mindste mindske og mildne virkningerne af hele den krise, som også Danmark er ramt af.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg vil gerne først sige, at de vanskeligheder omkring problemet med nedsættelse af renten, som vi her fik serveret igen, kendte man vel også, da man indgik det sidste augustforlig og lovede, at det skulle betyde, at der kunne finde en nedsættelse af renten sted.

Ellers vil jeg godt sige, som jeg allerede nævnte før, at vi jo har hørt begrundelserne fra regeringens side. De har i det væsentlige gået på, at det var nødvendigt for at sikre en privat låntagning i udlandet, og her talte man altså om import eller eksport af kapital, så at man derved skulle kunne dække en del af det betalingsunderskud, som eksisterer.

Jeg vil godt sige, at for det første er det sådan set et tveægget sværd. Hvis man virkelig lægger så megen vægt på erhvervslivets såkaldte omkostningsniveau, som regeringen ellers plejer at sige at den gør, så må man også erkende, at højrentepolitikken er ansvarlig for en ganske stor del af det underskud, der har til formål at sikre den finansieret. Det er bare en kendsgerning, at de store renteindtægter til bankerne modsvares af renteudgifter et andet sted. Varelager- og kreditordninger for aftagere i udlandet er gennem den høje rente en næsten uovervindelig økonomisk belastning, som direkte er med til at nedsætte vore eksportmuligheder. Med den høje rente forhindrer man i og for sig samtidig den løsning, som regeringen peger på.

For det andet må vi også fra kommunisternes side fastholde, at man kunne slippe for mange af disse bekymringer ved at finde veje til en regulering af dansk import. Vi har sidst peget på, at de store offentlige investeringsprojekter ville være et oplagt sted at starte med en sådan målrettet indsats. Det kunne lade sig gøre. Vi kunne ved investering i f. eks. gas- og olieudvinding, ved pro-

jekteringen af store offentlige arbejder, broarbejder, elektrificering af jernbanenettet osv. tage et meget større hensyn til vort forbrug af valuta, end vi hidtil har gjort.

For det tredje: selv om vi må forudsætte, at der er et stort betalingsbalanceunderskud, der skal finansieres, hvorfor skal enkeltkapitalister så tilskyndes til at dække denne låntagning gennem den høje danske rente? Der er jo mange andre muligheder. Man kunne f.eks. lade stat og kommune overtage en større del af den udenlandske låntagning, eller man kunne lægge restriktioner på kapitalbevægelser og kreditformidlingen.

Det er noget af det, man burde gøre i stedet for de krumspring for at komme uden om det, der er nødvendigt. Det kan gøres, hvis regeringen vil leve op til sine ord om kapitalstyring, som man tidligere har talt om, og som man taler om i socialdemokratiets principprogram. Hvis den danske rente nedsættes væsentligt, så kan det kombineres med en styring af dansk kreditformidling. Man kunne simpelt hen sige, at en på forhånd planlagt udlånsmasse af samfundet blev styret derhen, hvor man mente at den havde størst virkning.

Et sådant indgreb ville naturligvis ikke kunne gennemføres fra den ene dag til den anden. Men nu har vi jo haft en høj rente, som jeg sagde allerede i første omgang, i mange år, og hvis der var politisk vilje til stede, så kunne man allerede i løbet af nogle måneder få rettet op på tingene, og i hvert fald på længere sigt kunne man sætte ind over for det. Hvis der var vilje til det, så var der altså også mulighed for at gøre noget og komme ud af den klemme, som jeg nævnte før, hvor den høje rente i virkeligheden forhindrer den eksport, som man siger er forudsætningen for at kunne få renten ned.

En anden måde at slippe uden om det påståede problem med import og eksport af kapital er f. eks. boligfinansieringen, hvor man kunne komme væk fra det almindelige obligationsmarkeds renteæg. Der er vel et tilløb til det i det, vi fik præsenteret i går i regeringens boligoplæg. Vi mener ikke, at det er konsekvent nok og heller ikke i sin virkning er tilbunds gående nok, men den redegørelse, vi fik i går, giver alligevel mulighed for at drøfte problemet og dermed formulere en fornuftig boligpolitik. Her er der en sammenfaldende konsekvens. Hvis vi får en fornuftig